

N:o 12. 1918.

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING.*
 Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER.*
 Redaktör: *A. LINDGREN, Kungsgatan 70.*
 Rikstelefon 226 10. — Stockholmstelefon 104 20.

10:de årgången.

En storartad donation.

Sveriges vackraste och dyrbaraste fotbollpris finnes f. n. att beskåda uppe i Djurgårdens lokal i Stadion.

Hur det tillkommit torde för länge sedan vara kommet till en allmänare kännedom, åtminstone har väl Du, som just nu har Djurgårdaren för ögonen, reda på historien. En för fotbollidrotten intresserad och verkligen förstående person trädde en dag fram för djurgårdarne, talade och sade: — Här har ni fem papper att spela om. Och på dessa papper läste man: »Sveriges Riksbank inlöser vid anfordran denna sedel å Ettusen kronor med guldmynt enligt lagen...»

Vi kände oss överväldigade men icke överraskade. Presenten ramlade icke ned på oss som en himmelens blix, möjligen förbluffade oss färgen och arealen på sedlarna, d. v. s. beloppet av klingande guldmynt, med vilka de »enligt lagen av den 30 maj 1873» skulle kunna omsättas, men avsikten kände vi, givarens entusiasm för Djurgårdens Idrottsförening var oss bekant sedan lång tid tillbaka. Direktör Carl W. Petersén har nämligen flera gånger förut överhopat våra fotbollspelare med bevis på sin beundran för deras prestationer. I färskt

Direktör **CARL W. PETERSÉN**,
den frikostige donatorn.

minne hava vi den serie ytterst smakfulla pokaler, som segerherrarne från den minnesrika göteborgsmatchen i fjol höstas — sedermera svenska mästerskapselvan — finga mottaga ur hans frikostiga hand.

Direktör Peterséns stipulationer för den sista i svenska fotbollsannaler enastående donationen voro att för pengarna skulle anskaffas ett större vandringpris jämte ett antal minnesbägare, om vilka pjäser sedan Djurgården och Malmö-Kamraterna (där dir. P. också är medlem) skulle spela 4 matcher, alternerande i Malmö o. Stockholm. Priserna beställdes av o. utgingo från hovjuv. K. Anderson och söndagen den 20 okt. stod den första drabningen nere i Malmö, ur vilken D. I. F. gick segrande. Och sålunda kommer det sig, att den gedigna bålen av gammalt drivet silver, som vi nämnde i ingressen, finnes utställd i Stadion. Där den skall vila, tills vi i vår få hälsa våra nya vänner Malmö-Kamraterna välkomna till Stockholm och striden n:r 2. Efter vilken vi hoppas att »bytta» skall intaga sin plats igen.

Aktiebolaget Privatbanken

© Fullständig bankrörelse © Regeringsgatan 18 ©

DEN FÖRSTA MATCHEN OM PETER- SÉNSKA PRISET.

Djurgården vann med 3—0.

Lördagsafton den 19 okt. kuskade Djurgårdens 11 spelare plus en reserv och ledare iväg med södergående nattsnälltåget med Malmö och matchen mot Kamraterna därstädes såsom mål. Det var det gamla primalaget minus den i spanskan insjuknade Ragge Wicksell, inklusive färdledaren Jönsson, vars språkkunskaper nu kommo till sin fulla rätt, och med Elmblad som reserv, som gav sig av till det feta Skånes huvudstad i och för den viktiga tilldragelsen där nere följande dag. I Malmö mottogs laget vid stationen av upphovet till det hela, direktör Petersén, vilken kommit över från Göteborg för att få övervara matchen.

Tack vare en från arrangörerna fördd synnerligen amerikansk reklam hade en rekordpublik på styft 3,500 personer dragits till Idrottsplatsen vid tiden för matchens början. Djurgården ordnade upp sitt lag i följande linjer: Rudén; M. Johansson, Backlund; Nordenskjöld, Frykman, Hemming; G. Johansson, Söderberg, Sune Andersson, K. Gustafsson och Karlstrand.

I. F. K., som vann lotningen, spelade första halvtid med vinden i ryggen och satte genast upp farten för att söka förbrylla sina gäster. Men att spela mot ett djurgårdsförsvaret i hög form och verklig segervilja lämnar som bekant lika negativt resultat som ett försök att övertyga August Palm om att den svenska spirituosahandeln f. n. är lagd på förståndigt system, det fick de oerfarna skåneaugarna erfa under de 25 min. av halvtiden, som de fingo sköta om farten. Efter nämnda tidrymd började de våra att lokalisera sig och nu blev det höstformfläkt över spelet. Sune gick i spetsen för djurgårdsartilleriet och misslyckades visserligen i första salvan, men hans kula nr 2, avfyrad direkt på en uppläggnings från Gotte, susade förbi den i Malmö avgudade målvakten Jack med en ohygglig force och Djurgården ledde med 1—0 vid 30 min. Knata försökte sedan ett par gånger bättra på denna siffra, men halvtidssignalen kom, innan han hunnit förverkliga sina planer.

Andra halvtid stod Djurgården så gott som oavbrutet på fiendens mark, men det dröjde likväl en kvart, innan Köping fick tillfälle göra ett sologenombrott, men då satt kulan också på bestämd plats förstas. I början av nästa kvartstimm blev Köping mästare till 3:dje målet, då han på vanligt manér med skallen behandlade en av Gotte flott upplagd hörna. Djurgårdens övriga legio möjligheter förutts eller reddes i sista hand upp av det duktiga Malmöförsvaret. Ett snyggt skott av Sune, som träffade målstolpen, hade dock varit värt ett bättre öde.

Slutresultatet blev seger 3—0 för D. I. F.

En skånereferent ger Djurgårdens spel de amplaste vitsord och berömmar samtliga spelare över lag. Samme kritiker erkänner också att »Kamraterna presterade sitt hittills bästa spel i år», vilket

TACK!

För de många bevis på deltagande, som kommit oss till del i vår djupa sorg efter vår käre Gösta, bedja vi få uttala ett varmt tack.

Familjen Backlund.

På skidor. Skidavdelningens styrelse vintern 1918—19.

Ordförande: Birger Nylund, Baggensudden, Saltsjöbaden. A. T. Saltsjöb. 81. R. T. Norr 107. A. T. 43 43.

V. ordförande: Åke Wetterlind, Sveavägen 120, 3 tr., R. T. 801 63, A. T. 214 86.

Sekreterare: Carl A. Lundquist, Linnégatan 16. R. T. 122 42.

Ledam.: N. A. Hedjerson, Neglinge. R. T. och A. T. Saltsjöb. 129.

Edv. Nordberg, Repslagaregatan 9, n. b. A. T. 310 95.

C. Swanberg, Rådmansgatan 46, 2 tr. A. T. Vasa 88 53.

Sven Lundqvist, Nybrogatan 60. R. T. 87 57.

Ungdomsavd. kommitté: Alf. Wetterlind, Sveavägen 120, 3 tr. R. T. 801 63. A. T. 214 86.

Bernt Nylund, Döbelnsgatan 3. A. T. Brunk. 43 91.

FÖRSLAG TILL VINTERPROGRAM 1919.

Så fort tillräckligt med snö fallit anordnas träningsövningar på skidor tisdagar och torsdagar.

Söndagen den 5 jan. Orienteringstävling å skidor för såväl äldre som yngre löpare.

Måndagen den 6 jan. Eventuellt backlöpning.

Lördagen den 11 el. event. den 18 jan. Längdloppning å skidor på sträckan Sickla—Saltsjöbaden om K. Andersons vandringspris.

Lördagen den 18 samt söndagen den 19 jan. Invigning av Hammarby skidbacke samt komb. back- och terrängloppning. Längdloppning 30 km. om föreningsmästerskapet; d:o för juniorer å 10 km. samt tävling för damer på 10 km:s bana.

ger ytterligare glans åt Djurgårdens seger, samt tillägger att »matchen var den mest intressanta, som spelats här (i Malmö) och följaktligen har direktör Petersén gjort Malmö-fotbollen en stor tjänst med detta pris».

Som domare fungerade på ett synnerligen förtjänstfullt sätt Cand. Jur. Svend Aage Krarup från Akademisk Boldklub, Köpenhamn.

M r X.

Söndagen den 26 jan. Eventuellt ungdomstävling.

Söndagen den 2 febr. »Hammarbydagen». Nationella längdlopp. 30 km. för seniorer, 10 km. för ynglingar samt 10 km. för damer. Nationell backloppning å skidor för alla klasser.

Söndagen den 9 febr. »Framåts» tävlingar samt nationell backloppning å skidor i Fiskartorpet.

Söndagen den 16 febr. »Saltsjöbadsdagen». Internationell komb. back- och terrängloppning (tävlan om generalkonsul Axelsson-Johnsons vandringspris). Internationell backloppning (d:o om järnvägsaktieb. Sthlm—Saltsjöns vandringspris). Nationell längdloppning å 30 km. (om Saltsjöbadskannan) samt d:o å 10 km. om Kurt Heinickes vandringspris. 10 km. för juniorer.

Söndagen den 23 febr. Svenska mästerskapen i Falun.

Samma dag som distriktsmästerskapet i budkavle går anordnas en budkavle för juniorer om c:a 25—40 km. efter samma bestämmelser som för distriktsmästerskapet.

Torsdagen den 9 jan. Ordinarie kvällstävling å 10 km.

Torsdagen den 16 jan. Ordinarie kvällstävling å 20 km.

Några råd vid val av skidor.

Val av skidtyp.

Som regel gör nybörjaren klokt att välja en terrängskida d. v. s. en skida byggd för vår vanligast förekommande terräng således ej en lång och smal löpskida, ej heller en backskida avsedd för hopp (telemarkskida). Med en terrängskida tager man sig fram i snart

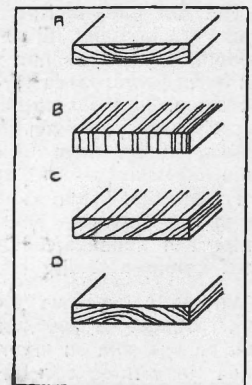

Fig 1.

sagt vilken terräng som helst, på slätten, i skogen och på fjället samt lär sig lättast skidans rätta handterande.

Löp- och terrängskidor skola vara baktunga och backskidor framtunga när man balanserar dem i remhålet.

Val av träslag.

Nästa fråga är valet av träslag. Härvid spelar prisfrågan en viss roll. Nybörjaren är mer än den erfarne skidlöparen utsatt för risken att bryta skidorna, varför mitt råd är att första gången ej inköpa allt för dyrbar materiel. Det bästa och lyckligtvis det billigaste träslaget, om jag bortser från furu, av vilket barnskidor tillverkas, är och förblir den svenska björken.

Björkvirket förenar vanligen i sig ofta de egenskaper, som man måste fordra av ett gott skidvirke, seghet, hårdhet och spänstighet, vartill kommer björkvirkets egenskap att taga åt sig trätjära, varigenom skidan vid upprepad vallning får en allt hårdare och bättre glidyta.

Andra goda skidvirken äro bland andra bok, ask och hickory. Dessa äro visserligen segare och hårdare än björken, men hava olägenheten att vara tyngre. Skidor av svensk rödbok hava visat sig spänstiga och hållbara, varför det är att hoppas, att de snart mera allmänt skola komma ut i marknaden. Hickory är mindre motståndskraftigt vid mycket stark kyla. Skidor av dessa träslag äro därjämte avsevärt dyrare än skidor av björk.

För backhoppning äro skidor av ask och hickory dock att föredraga framför björkskidor, som äro vekare.

Utväljandet av skidor hos försäljaren.

Enär skidor i handeln äro både vallade och fernissade, är det mången gång, även för den vane, ganska svårt att upptäcka bristfälligheter och fel. Den tjockt påstrukna vallan och fernissan kunna nämligen dölja sprickor, kvistar och motträ m. m. Största omsorg måste därför nedläggas vid skidans besiktning.

En sådan skidbesiktning omfattar, dels virkesbesiktning, dels konstruktionsbesiktning, dels ock ett belastningsprov.

Virkesbesiktning.

Virket i skidan skall vara torrt, hårt och friskt, hava långsgående fibrer samt vara fritt från sprickor. Tvärvärd eller motved får ej förekomma. Virket behöver ej vara fullständigt kvistfritt, men man bör noga tillse att kvistar ej förekomma å de delar av skidan, som äro mest utsatta för brytning, nämligen å brättet och å skidans bakre tredjedel. Om kvistar finnas å skidans mellersta tredjedel, är detta i regel av mindre betydelse, blott de ej förekomma under remhålet. Skidan bör i övrigt vara fri från genomgående, hela skidbredden omfattande eller i kanten utlöppande kvistar.

Å bilderna fig. 1 och 2 visas fibrerna i skidvirket. A utmärker gott, B mindre gott och C och D. dåligt virke.

Konstruktionsbesiktning.

Till denna hör:

1. Kontroll att skidan är rak och plan. Att den är rak undersökes bäst medels syftning längs glidykans medellinje (styrännan), i vars förlängning spetsen helst bör ligga. Kontrollen att skidan är plan utföres vanligen genom syftning längs glidykans kanter, (fig. 4) men kan även ske genom skidans läggande på en fullständigt plan yta. Ligger den därvid icke stadigt utan vickar är den skev.

Mindre skevhet kan vid vallning lätt rättas, varför en skida, som för övrigt är bra, oaktat detta fel kan godtagas.

Är skidan ej rak utan sidkrokig, har den däremot ett konstruktionsfel av sådan betydelse att skidan icke lämpligen bör köpas.

2. Kontroll av skidans spann, till såväl form som storlek.

Spannets storlek växlar med skidans längd och skidämets böjlighet. Hos en $2\frac{1}{2}$ m. lång terräng- eller löpskida av björk är ett spann för varje skida omkring 3 cm. lagom.

Samtidigt kontrolleras skidans spänstighet genom att med handkraft trycka ihop spannet å de båda med glidyterna mot varandra ställda skidorna, vilket nätt och jämt bör kunna ske.

3. Kontroll av brättet.

Denna utföres bäst genom att med en-

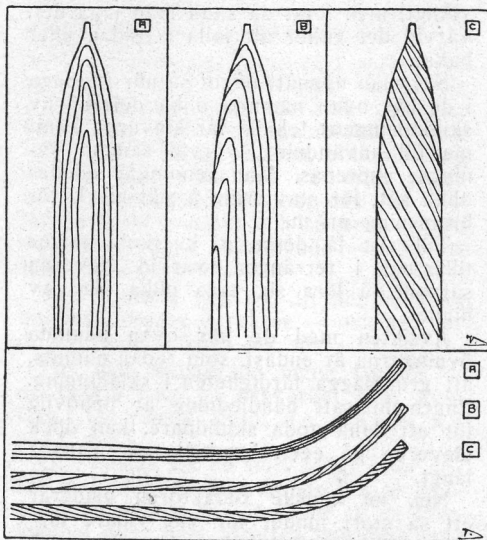

Fig. 2 och 3.

dera handen uppregade gånger böja brättet, vilket därvid bör visa en jämn böjning. Brista träfibrerna vid böjningen finnes ett fel, som uppkommit vid brättningen under skidans tillverkning, varför skidan ej bör godtagas.

4. Besiktning av glidytan.

Denna bör vara jämn och glatt samt försedd med skarpa kanter.

Belastningsprovet.

Detta avser att pröva skidans styrka och seghet.

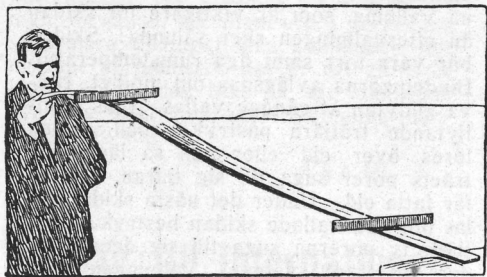

Fig. 4.

Skidan placeras härför på tvänne låga pallar understödd omkr. 15 cm. från bakändan och omkr. 15 cm. innanför brättet, varefter man försiktigt ställer sig på densamma.

Varje skida bör väl uppbära skidlöparens egen tyngd.

Skidornas längd och bredd.

Löpskidans längd varierar mellan 2,25—3,25 m., bredden mellan 50—60 mm. Terrängskidans längd är 1,95—2,4 m.,

bredd 60—75 mm. Löpskidans glidyta har alltid parallella kanter. Terrängskidan göres antingen med parallella kanter eller numera vanligen med konkava sidor, varvid bredden vid brättet lämpligen är 75, vid remhålet 65 och vid bakändan 70 mm. Backskidan har alltid konkava sidor med resp. c:a 90, 70 och 80 mm. bredd, dess längd varierar mellan 1,65—2,10 m.

En löpskidans längd bör vara c:a 1,5 gånger ägarens längd till hjässhöjd, en terrängskida c:a $1\frac{1}{3}$ och en backskidas längd c:a $1\frac{1}{4}$ gånger ägarens hjässhöjd. Till sist ett ord att minnas.

Hur goda egenskaper en skida från begynnelsen än har kunna dessa på mycket kort tid förloras, blott genom försummad vård vid användning och förvaring, en sak som nybörjaren men även den vane skidlöparen, av vilken man kunde fordra mer, tyvärr alltför ofta förbiser.

V. v. Feilitzen.

Något om utbildning i skidlöpning.

Ombedd att till Djurgårdarens decembernummer skriva något om skidlöpning, vill jag här uppfylla det löfte, jag givit. Jag ber emellertid få påpeka det för övrigt självklara förhållandet, att det ej här kan bli tal om något djupare inträngande i skididrottens vare sig historik, metodik eller teknik.

Detta kommer ju i stället att ske under de föredrag, som föreningens ledning planerat att hållas under vinterns lopp.

Skidlöpningen har gamla anor i vårt land, under det att dess pedagogik är ett sena tiders barn. Mången finnes väl än i dag, som rycker på axlarna, då det blir tal om undervisning i skidlöpning, menande som så, att det fick ungdomen lära sig själv förr i tiden och det gick bra det med. Sant är, att när det gäller ungdomen i de delar av Sverige, som hava vinter 4 å 5 månader om året, behovet av särskild utbildning ej är på långt när så stort, som på sådana platser, där snöförhållandena äro ogynnsamma. Skall emellertid den stora tanken: ett par skidor åt varje barn i vårt Sverige samt kunskap om deras användning bli verklighet, då kräves det ock en målmedveten och väl planlagd undervisning i skidlöpning.

1914 kan med skäl sägas vara ett betydelsefullt år i vår skididrotts historia. Det var nämligen detta år, som genom statsmakternas beslut ett avsevärt belopp ställdes till våra båda stora skidorganisationers förfogande för att i främsta rummet användas till främjande av skolungdomens skidlöpning. I och med detta visade sig statsmakterna uppskatta skidlöpningens stora betydelse som kroppsövning för ungdomen. Att omhändervarva penningmedlen samt leda utbildningsarbetet tillsattes ett utskott på två personer från vardera Föreningen för skidlöpningens främjande och Svenska skidförbundet, som ända sedan dess fungerat under namn av Skiddelegationen.

Skiddelegationens namn är värt att bli känt av alla, som intressera sig för ungdomens fysiska fostran, ty under de fem år, densamma existerat har mycket gott arbete på skidloppningens område uträttats, ett arbete, som helt säkert redan burit men än mer skall komma att bära rika frukter.

Se här vad delegationen gjort.

Den har

- 1) avhållit kurser för lärare;
- 2) arbetat för skidslöjdens upptagande i skolorna;
- 3) utarbetat broschyrer och instruktioner samt anordnat föredrag;
- 4) tillhandahållit billiga skidor åt skolbarn och lärare;
- 5) anskaffat skidparker åt skolorna;
- 6) utsänt billiga skidämnen till skidslöjden;
- 7) arbetat för obligatorisk undervisning i skidloppning vid seminarierna samt
- 8) lämnat bidrag till pris vid tävlingar i skidloppning med skolungdom.

Delegationens sammanlagda utgifter under åren 1914—1918 belöpa sig till i runt tal 32,000 kr.

För våra idrottsföreningar finnes på detta område ett rikt arbetsfält. Och att Djurgårdens Idrottsförening i vidsynt förståelse för betydelsen av god handledning vid i synnerhet ungdomens utbildning i skidloppning beslutat taga itu därmed, synes oss båda gott för denna — jag tvekar ej att uttala det — den härligaste och bästa av alla idrotter.

Först när våra idrottsföreningar mera allmänt på allvar börja handla sina medlemmar vid deras utövande av de olika idrottsgrenarna, kunna vi skönja konturerna till det ännu långt i fjärran belägna idrottsidealet. Men låt oss återgå till ämnet. Saken är verkligen värd att arbeta för. En rätt handledd undervisning i skidloppning lämnar utmärkta resultat på kort tid och förmår delvis borteliminera den olägenhet, som består i kortvarigare årlig övning.

Vi vilja här nedan endast skissera gången av den grundläggande undervisningen, för vilken kräves ungefär 25 tim.

Som den bärande principen vilja vi framhålla instruktörens förevisning samt förmåga att sysselsätta alla i avdelningen samtidigt samt ändå ha ett öga för var och en.

A och O inom skidloppningens teknik är glidet och på att inlära detta så, att det blir naturligt, d. v. s. sådant, som man finner det hos den, som börjat löpa skidor ungefär samtidigt som de lärt sig gå, skall mycken omsorg nedläggas. Härvid få på inga villkor stavarna medverka! De böra för säkerhets skull lämnas hemma!

Redan första dagen börjar man med de lättare vändningarna på stället, varefter turen kommer till förflyttning uppför svag sluttning, även detta utan stavar.

Sedan kommer löpningen utför, vilket för ungdomen är det roligaste av allt. Genom att så småningom välja brantare lutning, förena löpningen utför med svängar och vājning för mötande hinder samt bromsning på olika sätt, lär man de unga självtillit och förmåga att klara sig i även de svåraste situationer.

FÖREDRAG

om skidloppning, fjällfärder m. m. illustrerade av skioptikonbilder anordnas av D. I. F. på nyåret. Föredragshållare kapten V. von Feilitzen, löjtnant Grubb m. fl. Se vidare anslag i Stadion och annons i dagspressen.

Vi höllo på att glömma en mycket viktig sak i fråga om backloppning, konststen att falla. När ett fall är oundvikligt, men först då skall man taga det, varvid det gäller att falla åt sidan eller bakåt.

När man uppnått något så när förmåga i de här ovan nämnda olika delarna av skidloppningens teknik, får stavarna komma till användning, varvid samma övningar upprepas. Man genomgår således olika sätt för stavföreläring å slät mark, för bromsning m. m.

Till sist få dessa s. k. skolövningar tillämpas i terrängen, varvid eleverna särskilt få lära sig taga olika slag av hinder.

Avsikten med de här ovan nämnda övningarna är endast, som redan nämnts, att grundlägga färdigheten i skidloppning. Ehuru fortsatt handledning är behöfvig för att dana goda skidlöpare, kan dock eleverna på egen hand komma ganska långt.

Nej, nu kanske redaktören placerar ett så stort hinder för vår vidare löpning, att vi ej förmå taga oss över, och vända om kan ju inte bli fråga om här, varför vi sätta punkt och slut med ett regelrätt fall.

G. Grubb.

Om skidvallning.

GRUNDVALLNINGEN.

Denna sker med trätjära och har till ändamål att preparera skidans glidyta mot vatten samt göra den mera motståndskraftig emot stötar och repor. Denna vallning, som är viktigare för skidan än eftervallningen sker sålunda: Skidan bör vara torr samt åga rumstemperatur. Bindningarna avlägsnas om möjligt. Halva glidytan åt gången vallas. Ljus tunnflytande trätjära påstrykes och skidan föres över eld eller ugn så länge att träets porer suga till sig tjäran, som ej får fatta eld. Under det nästa skida vallas bör den vallade skidan bstrykas med tjära ty porerna suga till sig denna under det träet svalnar. Vallningen upphör först sedan glidyterna äro mättade av tjära.

Birger Nylund

säljer Skidor vid
SALTSJÖBADEN

Ring upp A. T. Saltsjöbaden 81

(Observera samtrafik med Riks)

när Ni behöva några

Sommartid sker grundvallning i det fria. Skidorna uppställas mot en huvvägg med glidyterna vända mot solen och strykas varje dag med tjära under 5 dagars tid. Denna vallning är betydligt hållbarare än den förut beskrivna.

EFTERVALLNINGEN

har till uppgift att förse glidyten med ett lager av fettämne, olika för olika väderlek, avsett att förbättra skidans glid. Några standardskidvallor för vissa köldgrader, terräng och träslag äro ännu ej utexperimenterade. Vi lämna dock några recept på goda vallor. Vid skarpare köld än 20° C. är enbart tjära, alltså grundvallning det bästa. Vid 7—20° användes en blandning av 3/5 vax, 1/5 stearin och 1/5 ister, som hopsmältes med något tjära. Denna köldvalla måste brännas in i träet varefter ytan slätas med handen. Blidvädervallan, som användes mellan —7° och +5° består av 3/5 parafin och 2/5 brunvax, gnides kall på skidan, därefter uppvärms denna, dock ej så mycket att vallon blandas med tjäran. Skidan får kallna, utan att glidyten vidröres. Detta förfarande upprepas 2 å 3 gånger. Det är bäst om tövädervallan påsmetas så tjockt och ojämnt som möjligt, i annat fall bliva skidorna bakhala. En valla som användes av östersundslöparna består av 1/4 stearin, 1/4 harts, 1/4 bivax, 1/4 parafin samt ett par droppar trätjära. Den lär vara god såväl i kallt som blött väder.

W.

Något om orientering.

Det är ej endast budkavleåkaren, som lär sig inse nödvändigheten av att kunna orientera sig, d. v. s. att alltid något så när veta var man befinner sig, utan det är även av stor vikt för var och en som älskar friluftsliv att kunna hitta den rätta vägen, vare sig det är i bygden eller i vildmarken. Kunskapen om var man för tillfället befinner sig under en skidfärd, vad det är för fjäll, man ser framför sig, och hur långt man har kvar till sitt mål förhöjer både trygghetskänslan och nöjet av en färd. Då det däremot gäller en tävling, kan ofta den mindre snabba löparen nå målet på kortare tid tack vare god orientering än storrännaren, som kanske ej kan läsa karta och kompass. Denne senare känner helt säkert en nervositet i följd av sin osäkerhet, som även kommer att handicappa honom.

Då man vet, i vilken riktning målet ligger, men saknar karta och kompass får man ta den hjälp, som solen, månen eller vinden möjligen lämnar. Naturligtvis får man ej glömma, att sol och måne praktiskt taget förflyttas på himlen. Man bestämmer väderstrecken antingen genom kompass eller med tillhjälp av solen och klocka. Solen befinner sig kl. 12 midn. i söder, kl. 3 e. m. i sydväst, kl. 6 e. m. i väster, kl. 9 e. m. i nordväst, kl. 12 midn. i norr, kl. 3 f. m. i nordost, kl. 6 f. m. i öster samt kl. 9 f. m. i sydost. Om man alltså riktar en klocka, som

Idrotten och livet

Av FLYING.

Aftonen började falla på, då skidorna buro mig ned till stranden av en sjö.

Jag hade tagit mig fram terrängledes och stannade nu samt orienterade mig på kartan. Jo, jag var rätt, och här måste jag över.

Isen såg emellertid allt utom gästvänlig ut, på kartan var vattnet märkt med ett par av skridskoseglarklubbens varnande röda linjer, ett strömdrag fanns det också och därute syntes många bara svarta fläckar. Icke en byggnad kunde skönjas — trakten var alldeles öde. Ensamt som jag var i den tilltagande skymningen utan ett liv i närheten, föll en känsla av olust och osäkerhet över mig, och det kom för mig att isen ej bar. Tänk, om isen ej höll, utan man skulle få ligga där ute i ensamheten och tystnaden och kämpa för sitt liv, utan möjlighet att få hjälp! Skidorna skulle ju bära en långt ut på den svaga isen, så att man kunde få hålla på länge nog, innan man hann arbeta sig fram till så fast is, att man kunde komma upp på den — kanhända längre än krafterna räckte?

En lång dags skidfärd låg bakom mig, så att jag var trött, och detta bidrog också till, att jag måste erkänna för mig själv, att jag var rädd att giva mig ut över isen. Men jag måste över, det

fanns inga vägar i närheten, och gå tillbaka i mitt spår kunde jag ej — dagen var långt liden, och jag måste hem.

Olustkänslan växte — jag kan ej påminna mig, att jag någonsin känt mig så ensam och övergiven som denna sena vintereftermiddag, där jag stod och blickade ut över den mörknande isen.

Då brakade det plötsligt i skogen en bit ifrån mig, en skidlöpare visade sig i strandkanten med stavarna i högsta hugg, och utan ett ögonblicks tvekan satte han iväg ut på isen, stakade iväg ut över densamma och var efter några minuter knappast skönbar där ute. Ytterligare tio minuter och så kom en till, och ännu några flera följde — alla tagande vägen över sjön.

Jag erinrade mig nu, att det hölls en budkavlelöppning i trakten — och det var de tävlande i denna jag såg.

För dem existerade ingen tvekan — de tänkte icke på osäkerhet eller livsfara. De måste fram, de måste nå sitt mål.

Och medan jag nu själv följde efter deras rad ut över sjön, kunde jag ej undgå, att i denna lilla händelse se en liten symbol över hela idrotten och dess stora uppfostrande värde för ynglingen och mannen. Jag skulle ha velat haft med

mig här någon av dem, som ännu kunna på tal om idrotten fråga vad det är för värde i att en yngling kan hoppa en halv centimeter längre än en annan, och de många, som ännu föreställa sig att idrotten o. dess mål är exempelvis åskådningstävlingarna i Stadion — de som icke veta, hur liten bråkdel detta är av det stora hela — de som aldrig sett en idrottsplats eller en fotbollsplan i vardagslag, full av unga män, som utan åskådare hämta ökad hälsa och kraft i idrottens utövande — de som aldrig gå i våra skogar och se dem fulla av terränglöpare på sommaren och skidlöpare på vintern.

Själv är jag en varm vän av gymnastiken och skulle önska att varenda människa fick sådan gratis och särskilt idrottsmän i synnerhet, men jag kunde ej underlåta att i den stunden jämföra de båda — hur de bägge bidraga till kroppshälsan, men huru idrotten dessutom ger ett ofanligt plus, nämligen till den andliga utvecklingen. Ty den skapar mod, beslutsamhet, energi i fullföljandet av arbetet mot ett mål, vilka egenskapers utvecklande äro av allra största betydelse i den hårda kamp för tillvaron, som stundar för alla dessa unga idrottsmän.

går rätt, med dess timvisare mot solen ligger norr—söder mitt emellan timvisaren och siffran XII. Om natten letar man vid klar himmel efter polstjärnan, som ligger på en linje vilken tänkes dragen genom de två bakre stjärnorna i Karlavagnen på ett avstånd, som är 6 gånger så stort som avståndet mellan de båda stjärnorna. En del andra mindre tillförlitliga sätt finnas att bestämma väderstrecken. Trädens kronor äro yvigast åt söder, refflor i bergen gå i riktning norr—söder, kyrkor byggas oftast med koret i öster, den minsta snömängden på fjället är på nordsidan o. s. v.

En generalstabskarta över trakten samt en lådkompass böra ingå i varje skidlöparens utrustning. Med dessas tillhjälp skola vi gå genaste vägen från A till B. Kartbladet inlägges med kompassens hjälp i norr—söder, vars nål skall peka på missvisningen. Denna är för Stockholm f. n. 6° västlig. Kartbladet förblir orubbat, men kompassen lägges med sin långsida gående genom A och B. Det gradantal, som nålen utvisar avläses och antecknas. Marschen börjar. Vi gå nu i samma riktning, som lådans kant utpekar, då nålen visar på det nyss avlästa gradtalet. Vi sikta på ett föremål, som ligger i vår väg, ett träd, ett berg eller en kyrka. Då vi uppnått detta se vi till att kursen till nästa föremål blir den rätta. Kompassen bär vi mellan varje sådan halt i fickan. Äro vi vilse i skog eller fjäll och sålunda ej veta, var vi befinna oss, uppsökes en utsiktspunkt i terrängen, varifrån vi se ett par kända punkter. Kartan orienteras, d. v. s. inriktas i norr och söder, två linjer uppdragas på denna i riktning

mot punkterna i terrängen genom de motsvarande punkterna på kartan. Dessa linjers skärningspunkt är den punkt, i vilken vi befinna oss. Äger man ej kompass, kan naturligtvis kartan inriktas mot de båda punkterna, samt linjerna dragas på samma sätt. Färdas man mot målet från en känd punkt, är det av vikt, att då och då följa med på kartan. Därför är det för varje person, som vistas i skog och mark nödvändigt att känna vår generalstabskarta och dess beteckningar. Ägnar man emellertid ett par timmar till studium av denna, är man förvånad, då man ute i terrängen sedermera tillämpar sina kunskaper, hur mycket nöjsammare det är att gå efter karta än då man lutar på sitt lokalsinne och ofta behöver fråga främmande människor till råds.

Åke W—d.

Förslag till internationell stilnorm i backlöpning.

Från den norske skidveteranen hr Fritz Huitfeldt har »Djurgårdaren» mottagit följande:

Grundregler.

1. Den trubbiga vinkel, som skidlöpare och skidor intaga framtill är backlöpningsens uttryck och grundlag.
2. En korrekt och behärskad sats medför en riktig skidställning och en fri, naturlig hållning.

I anloppet hållas skidorna tätt tillsammans den ena en knapp fotlängd framför den andra. Med knäna tillsammans böjer löparen helt svagt bägge benen, det bakre mest. Omedelbart före övergången till själva hoppet flyttas tyngdpunkten över mest på främre benet, och löparen böjer sig — med bibehållen fotställning som i anloppet — så småningom tillsammans till sats. När löparen känner ytterkantens svaga motstånd, rätar han upp sig med kroppen ordentligt framåtlutad, hoppar jämnt med båda benen och tar sats med fotbladen, i det tår och vrist sträckas starkt nedåt. Den efter satsen intagna raka ställningen bibehåller löparen under hela luftfärden. Skid- och kroppsställning reglera sig själva.

I nedslaget intar löparen omedelbart en annan benställning, i det att det främre benet ytterligare skjutes fram och det bakre i samma grad tillbaka, beroende på underbackens lutning. Trycket tages jämt med bägge benen och med skidorna så tätt tillsammans som möjligt, så att dessa verka som ett enda plan. Efter nedslaget intages snabbt samma ställning som i anloppet. I överbacken, luften och underbacken skall skidlöparen och skidor — med undantag av ögonblicket omedelbart före och i satsen — framtill intaga en efter underbacken avpassad större eller mindre trubbig vinkel. Skidorna skola i luften föras parallella med underbacken och i dennas plan, kroppens ställning skall vara fri och naturlig med armarna längs sidan. Den hastighet var-

(Forts. å sid. 8.)

A-B-C-bok för snälla Djurgårdsbarn,

som behandlar vad sig inom Djurgården tilldragit under 1918.

Av

NICK ALLEN.

Andralagets prestationer
— tredje plats uti klass I —
tog visst bort allt Gängets vett,
ty nu hör man recensioner:

Gotte Svensson, han har håvat
trenne mästerskap i år.
Vidare man veta får
Gotte J. har sig förlovat.

B-lagsgrabbar, halta, lytta,
giktbemängda, utan spel,
tji förtjänster, bara fel!
Vi ska' be att upp få flytta!

Henning, yngre bror till Knata,
Järva—Djurgår'n—Järva for.
Käre Sten, säg åt din bror
handla nå't ej endast prata.

Centerforwardsidealet,
Eureka! Vi ha fått!
Sune håller säkert mått
— fast ibland det ju gått galet.

Idrottsbladet värvat pennor
och ur Frykman, Jönsson, Ala
djurgårdsbäckar ystert skvala
genom vårt »kulturblads» rännor.

D. I. F. tog hem distriktet
i final'n mot Västermalm;
därför sjunger vi en psalm:
• Herre Gud, tack för vi fick det!

Jn åter tycks ha sinat,
han på vischan måst sökt vila.
Har måhända det sterila
I.-B.-livet nerven pinat?

Esse Schumann till Linnéa!
är vår senaste rapport.
Esse alltså har glömt bort
»hålla klubben högt» med mera!

Kurre Pagel, skridskokungen,
juniorers fenomen,
nu i Hamburg gnager ben.
Hoppas han snart hem blir tvungen!

Frykman åter axlat kappan
och ånyo bli'tt aktiv.
Nyss han skaffat sig ett viv;
när få vi lyckönska pappan?

Linder, Max, som kom från Marris,
stannade en knapp säsong,
ty han var blott till förfång.
Ogräs passar ej bland sparris.

Mästerskapet gick åt fanders
vid en match i Västerås,
dock med säkerhet det spås:
nästa år blir etwas anders!

Upper-cut och solar-plexus,
jab och hook och chlinch och swing,
hvem begriper dessa ting?
Fråga Andersson, Alexis!

Nyss på Skidförbundets möte
Nylund fick en guldmedalj,
fast först efter stor batalj
han valts in uti dess sköte.

Våra old-boys ha försvunnit,
deras saga synes slut.
Gubbar, tål ni inte krut,
ni som förr av stridslust brunnit!

Olsson, Einar, kung på skidor,
fått en namne, en person,
som blott är imitation.
Var medalj har tvenne sidor.

Wåhlin är siste man på skansen
i vår allmänidrottstrupp,
alla andra ha lagt upp
eller vändit Djurgår'n svansen.

Petersén, han skänker bunkar,
större än en viss Journal.
Bäst Förbundet noch einmal
Åkerlund i ryggen dunkar!

X., med fördevisen Mr
nu av Ala efterträdes,
därför läsekrets, oh, glädes,
nu försvinner alla brister!

Qvinnan tagit rika byten:
Vicke, Nocke, Åke, Empa
jämte Gotte. Fruktlöst kämpa'
Putte, han blev också snyten.

Yngling, erlägg årsavgiften
före julen till kassören!
därtill manar redaktören
uti den här lilla skriften.

Reutersvärd till Göta rusa',
plötsligt dock han blef Kamrat;
nu på sta'n man hörer prat
att han vill befälet krusa.

Zionisten Ruben Gelbord,
som i striden Djurgår'n—Göta
skulle domarkallet sköta,
hans komik är ganska sällspord.

Spanska sjukan tog bort Gösta,
solskensbarnet i vårt lag.
Fjärran ligger än den dag,
då vi lyckats att oss trösta.

Åtta noll blev stora skrällen
i en match mot Göteborg.
Djurgården, försänkt i sorg,
sväljde likväl karamellen.

Trondhjemsresan, som vårt A-lag
företog på »Rapps» invit
gav i mål en god profit:
12 mot 0, det är ett bra tag!

Äng från Tunadal det spordes
skulle åka i vårt lag,
men så märkte man en dag
notan utan värden gjordes.

Överlämnar härmed spiran,
önskar alla trevlig hälg!
Gröt och lutfisk flitigt svälj
jämte nubben, glögg och biran!

Backååkare

uppmannas att tillvarata alla möjligheter till träning, så snart sådana yppa sig, ty det gäller för Djurgården att vara väl representerad redan vid de stora Söderteljetävlingarna, som äro utlysta till början av nästa år.

(Forts. fr. sid. 5.)

med löparen intager ovannämnda kropps- och skidställning är individuell. Ovannämnda satsmetod för med sig en korrekt skid- och kroppsställning, och armrörelser bortfalla.

Backlöpningens avslutning sker med »Telemarkssväng» åt höger eller vänster.

1. Med den ena foten något framskjuten samt tyngden väsentligast på den inre skidan, som lägges på kant, pressas skidorna i den våldsamma farten med en kraftig vridning av foten mot svängsidan att genast löpa i en båge. Den yttre skidan hålles tryckt intill och följer med i svängen.

2. Med främre foten ytterligare framskjuten och tyngden väsentligast på den yttre skidan som lägges på kant mot svängsidan, tvingas skidorna av hastighet, tyngd och vridning av foten att genast löpa i en båge. Den inre skidan följer med, stödd mot den andra foten.

Kontroll.

Visar skidlöparen — sedd bakifrån — skidornas glidyta, och visar han — sedd framifrån — skidornas överdel, står han i överensstämmelse med nörmen.

Fritz Huitfeldt.

Det är den här ovan beskrivna skidförningen som alltjämt utgör tvistefröet mellan svenska och norska backååkare. Enligt svensk synpunkt skola skidornas lutning avpassas så, att de föras parallella med stupets läge och vid nedslaget äro parallella med underbacken. Norrmännen däremot anse, att skidspetsarna skola »tuppa ned» så fort stupet lämnats. För en icke backlöpare som undertecknad förefaller det emellertid som om mera flykt och säkerhet finnes över hoppet då skidorna i luften föras i horisontalplanet. Då jag vid ett sammanträffande med herr Huitfeldt framhöll detta ansåg han det vara en smaksak, men påpekade däremot att nedtupping av skidspetsarna medför ett lättare nedslag för löparen än då han i sista ögonblicket skall ändra skidornas läge från det horisontala till parallellläge med nedslaget.

Å ke W.

Varor som rekommendera sig själva.

Ströms

KOSTYMER

Ströms

ÖVERROCKAR

Ströms

ULSTRAR

Ströms

HATTAR

Ströms

SKODON

Ströms, Regeringgat. 19-21.

Skidförbundets 10-årsfest.

Flera Djurgårdare hedrade med medaljer och diplom.

Svenska Skidförbundet firade onsdagen den 11 dec. sitt 10-årsjubileum med supé på Östermalmskällaren.

Med anledning av jubileet utdelades till förbundets verksamhet intresserade personer dess guldmedalj för förtjänstfull verksamhet eller understöd av skididrotten. Bland dessa medaljörer märktes från djurgårdshåll fabrikör Birger Nylund och redaktör Johan af Klercker.

Förbundets diplom utdelades till bl. a. lagerchefen Ernst Ekberg samt skidlöpareveteranerna Bengt och Einar Tandberg samt Oscar Bomgren.

För stort antal erövrade skidlöparmärken 1917—18 tilldelades Djurgårdens Idrottsförening diplom.

Ordföranden i Föreningen för skidloppningens främjande talade å sin förenings vägnar och tillkännagav bl. a. att dess guldmedalj tilldelats redaktör J. af Klercker, vilken emellertid på grund av sjukdom var förhindrad att personligen mottaga de honom tillerkända förtjänstbevisen.

Red. Pallin avslutade sammankomsten med ett med livligt bifall mött föredrag.

Allmän idrott.

Till de unga!

När ynglingen fattas av idrottshågen, utväljer han vanligtvis en äldre känd idrottsman till sin favorit, och i dennes sätt att utföra sin idrottsgren, ser han det efterföljansvärda idealet. Men det är ej sagt att denna favorit är passande för honom att efterhärma. Den unge idrottsmannen måhända märker att denna härmning blir för honom ett tungt arbete, i stället för »lekande och lätt», som det så mycket talas om. Orsaken är lätt att förklara. Ynglingen har kanske genom gymnastik, eller något annat, redan fått sin muskulatur utbildad i en viss riktning, medan favoriten genom sin idrott specialutbildat muskulaturen. Sådant händer ofta, i symmetri och uthållighetslöppning, där specialutbildning av muskulaturen är nödvändig. I hopp och korta lopp däremot händer något sådant ytterst sällan, emedan en allmänt utbildad kraftig muskulatur genast är färdig att medgiva aktningvärda resultat. Så fort man märker denna strävhets i muskulaturen, bör man antingen välja en annan mera lämplig favorit eller också byta om idrottsgren. Detta senare går lätt, om man gör det i god tid, medan en äldre idrottsman oftast misslyckas däri. Detta beror just på den speciella muskelutbildningen. Under denna träningsperiod bör man studera olika idrottsmäns rörelser och icke vara rädd för experiment. Detta befordrar förmågan för självständigt arbete och bliver i ett senare stadium av träningen till stor nytta.

Tränarens tid räcker ej till för alla idrottsmän, men genom företagsamhet kan idrottsmannen själv påkalla dennes intresse. Om en tränare eller idrottsman märker intresse hos någon, kan denne vara säker på ett gott råd eller påpekande då och då. Och för idrottsmannen utgör det en sporre att veta sig vara observerad.

Under denna period av träningen har den unge idrottsmannen hunnit samla en hel del erfarenheter, om han nämligen har en vaken natur. Han har lagt märke till den massa stilar med olika variationer, som finnas i varje idrottsgren, och stundom har väl också tvivel uppstått inom honom, om vilken av dessa som är den bästa. Detta är dock ej så farligt, ty all idrott vilar på vissa grundlagar, som den tränande medvetet eller omedvetet med tiden kommer underfund med. Variationerna tillkomma sedan, oftast av

Lördagar **STUVAR**
LIGNERS KLÄDESHANDEL
STUVADELNINGEN
SALVIIGRÄND 7 (hörnet av Myntg.)
(nedanför huvudaffären).

Köp Edra kameror samt låt framkalla, kopiera
och förstora hos

R. T. 3 95 & 6 65
A. T. 56 69 & 95 62

Nerliens

Regeringsgatan 31

sig själv, när man blir mogen att tillägna sig dem. Man får alltid taga den egenheten hos idrotten i betraktande, att kroppsrörelserna ledas av en inneboende instinkt. Detta är vad man kallar inledningen till den individuella stilen.

Då förståelsen av dessa individuella variationer är av stor betydelse för idrottsmannen, då han därigenom finner vissa gränser utstakade, inom vilka han kan röra sig utan att befara totalt misslyckande, vill jag här i korthet nämna de viktigaste. Det lilla utrymme jag erhållit till min disposition räcker naturligtvis ej till en detaljerad beskrivning av dessa.

I de korta loppen märker man tvenne riktningar: den uppresta stilen och den något nedhukade. Båda äro goda och följa ungefär samma regler, om också den yttre strukturen är olika. Den uppresta stilen är den allmännaste hos oss, kanske mest beroende av gymnastikkulturen. Det lediga löpsättet börjar allt mer och mer försvinna och i stället blir det en mer eller mindre konstlad kroppsställning, som får överhand. Armbågarna tryckas mot bälten för att därigenom påverka höfterna för ernäendet av snabbt benarbete. Se på t. ex. Holmström. I den nedhukade stilen lägges huvudvikten i benarbetet, medan armarna huvudsakligast hjälpa överkroppen. Nedhukningen sker bäst vid höfterna, så att andhämtningen blir friare. Annars har ej andningen vid de kortare loppen någon avgörande betydelse. Det finns ännu en sprinterstil, varvid det ena benet utför ett betydligt kraftigare arbete än det andra, d. v. s. det liknar mest ett hoppande. När denna stil är inarbetad, försvinner intrycket av hoppandet och resultatet bli utmärkta. Norrmännen använda med förkärlek denna, från de för ett par år sedan gästande amerikanerna uppsnappade stil.

I de längre loppen återfinner man allmännast den uppresta stilen. Benarbetet varierar dock, dels i den rullande stilen, t. ex. de små finnarna, och dels i den rena uppresta stilen, såsom hos Zander m. fl. Småväxta löpare ha stora fördelar av den s. k. rullande stilen, medan större och kraftigare löpare böra hålla sig till den uppresta.

Häcklöpningen verkar invecklad, ja, mycket mera invecklad än den i verkligheten är. Härvid har man två huvudstilar att välja på, dels den smidiga stilen à la Levin och dels den som grundar sig på sprinterstilen. Den förra fordrar stor övning och en mycket smidig kropp medan den senare går mera rätt på sak. Det gäller att springa mellan häckarna i vanlig sprinterstil och vid passerandet av häcken fälla kroppen något på det främre benets sida. Det släpande benet passerar då ledigt över häcken och kroppsbalansen återställs genom en kraftig armrörelse.

I hoppen äro varianternas antal störst, emedan de individuella anlagen här spela en mycket stor roll. Höjdhoppet räknar det största antalet, ungefär lika många som det finns hoppare. Men själva huvudstilarna inskränka sig till tre: den s. k. amerikanska stilen med ansats rakt framifrån eller i det närmaste rakt, den kaliforniska stilen med något sned ansats,

upphopp med den yttre foten och rullning över ribban samt vidare det sneda hoppet. Av dessa är dock det sneda hoppet numera utan någon större betydelse annat än vid klubb tävlingar o. d. Vid alla hopp sker själva upphoppet något snett, undantagandes i det sällsynta s. k. gymnastiska hoppet.

I längdhoppet börja variationerna framträda vid upphoppet. Först ha vi det höga hoppet, vilket ernås genom att minska det sista stegets längd och hoppa i det närmaste lika som i höjdhopps uppåt-framåt. Detta sätt är det enklaste och mest använda. Sedan ha vi det låga hoppet, där kraften och finnesserna spela den avgörande rollen. Först kastas överkroppen framåt, därefter dragas benen fram medan armarna draga fram överkroppen. Denna stil användes av bl. a. Kalmar-Pettersson.

I stavhoppet se vi vanligast hopparna vika ihop sig under staven med benen rakt uppåt och sedan falla sig över ribban som en fällkniv. Flera av Amerikas främsta hoppare svänga däremot kroppen vid passerandet av ribban rakt åt sidan och uppnå därigenom större säkerhet att ej riva ned ribban. Detta sätt är även lättare att lära sig än den svenska stilen.

Trestegshoppet kan utföras antingen med benväxling eller också med användandet av endast det ena benet vid hoppet. Detta senare godkännes dock ej numera, men med detta sätt ha dock de längsta hoppen hittills gjorts.

I kulstötningen kan man svänga det fria benet antingen framför kroppen eller också bakom densamma. Huvudsaken är att man erhåller en god fart i ansatsen. Finnarna använda det förra sättet och hava därmed uppnått resultat, som stå i jämnhöjd med världens bästa. I Amerika och hos oss användes mestadels det senare sättet. Dessutom skall kulan ha en roterande rörelse i luften, vilken ernås därigenom att man ger den en vridande knyck med tummen just i det ögonblick den lämnar handen. Denna rörelse är betydelsefull, men endast få kastare hava kännedom om denna finness.

Diskuskastningen innehåller en massa finnesser, som dock efterhand försvinna i de allmänna rörelserna. Så är vanligtvis förhållandet med alla finnesser. I början framträda de skarpt, men så småningom utjämnas de och försvinna för iakttagaren. Men de finnas där ändå, fast i en mera fulländad form. I svängningens början ser man en del kastare svänga armen rakt nedifrån uppåt, medan andra återigen göra svängen tvärs över bröstet. Av dessa anses numera den förra vara att föredraga emedan den icke rubbar kroppens jämvikt. Vad fotbytet beträffar, så är denna omtvistad om också ett lyckat kast, omedvetet eller medvetet, efterföljes av detta. De bästa kasten ha också utförts med ett kraftigt fotbyte.

Spjutkastningen förutsätter mer än någon annan idrottsgren specialutbildning av musklerna. Armen och kroppen måste intimt samarbeta. För överkroppens bakåtdragande fordras kraftiga ryggmuskler och likaledes måste bröst- och skuldermusklerna vara väl utbildade. Spjutets flykt i luften är roterande och

K. ANDERSON HOVJUVELERARE

OPERAHUSET — 1 JAKOBSTORG 1

en skicklig kastare kan rikta spjutet så att det gör en höjande rörelse en stund efter det det lämnat handen. Spjutkastningen fordrar åratals samvetsgram övning innan den blir fulländad.

Hos oss står idrottstekniken på en mycket hög ståndpunkt och vi finna numera ingen märkvärdighet vid rekordsättningen. Detta har nu blivit en vanlig företeelse snart sagt vid alla större tävlingar, så att vi nästan fordra något rekord vid de tävlingar vi besöka. Men det är en given sak att denna rekordsättning icke kan fortgå i all oändlighet. Förr eller senare måste den tid komma, då rekorden pressats så högt att det blir en sällsynthet att de överträffas. Redan nu är tekniken så fulländad, att vi ej mera kunna vänta alltför revolutionerande resultat därav. Men människan själv har krafter, som ännu ej kommit till sin fulla rätt. Jag menar den energi, som finnes inom oss, och vilken ännu ej kommit i så stor användning som dess resurser medgiva. Visserligen har detta krafttillskott observerats de senaste åren och ett rationellt tillvaratagande av det har också mångenstädes igångsatts. Men denna energiens behållning har ännu ej fått den omfattning, som den förtjänar. Redan nu har man dock sett exempel på huru en del framstående idrottsmän genom magasinering av energien förmått utföra enastående prestationer. Genom att undvika större kraftansträngningar under en å två veckors tid före en tävlan, kan han sedan genom en hastig urladdning av den magasinerade energien uppnå resultat, som för de mindre initierade verka osannolika. Energin har nämligen den egenheten att den kan urladdas på en relativt kort stund. Ett belysande exempel härpå har man i Niklanders prestation att kasta diskus 90,13 m. samt stöta kulan 27,75 m. Detta skedde vid försökstävlingar en lördag förmiddag. Några timmar senare i finalen verkade N. utschasad och stannade på ett betydligt sämre resultat. När Zander satte sitt världsrekord på 1,500 m., skedde detta under en liknande urladdningsperiod. Det märkvärdigaste härvid var att de ojämheter i tekniken, som Z. då hade, försvunno under denna urladdning. De naturliga rörelserna framtvingades av den inneboende kraften.

För den tränande idrottsmannen är denna energihushållning fullt ut lika viktig om också urladdningen sker på ett annat sätt. Vid träningen behöver man ej tänka på rekordresultat och sålunda behöves ej heller en större magasinering. På en eller två dagar hinner en tillräcklig mängd energi samlas, som räcker till en stunds träning. Man upphör med träningen så fort tröttheten börjar göra sig märkbar. Man vinner mera genom att träna en kort stund fullt utvilad, än om man tränar uttröttad i timtal.

Edv. Nordberg.

God Jul och Gott Nytt År!

tillönskas alla Djurgårdare av:

Ahlström, Eric.
Andersson, A. (boxaren)
A-laget.
Andersson, Sune.
Andersson, Sven.
Bergvall, Harald.
Berntsen, Harald, Trondhjem.
B-laget.
Bång, John F.
Carlson, S. S.
C-laget.
D-laget.
Ekberg, Ernst med familj.
Ekenberg, Pelle med Wilma.
Ericson, Empa med fästmö.
Fredberg, Henry.
Frykman, Götrik.
Hacko.
Hagberg, Harry.
Hansson, O. B. med fru.

Hedjerson, N. A.
Hellberg, Carl med familj.
Hülphers, Axel.
Johanneson, Valle.
Johansson, Ernst.
Johansson, Gotte.
Johansson, Melcher.
Jonsson, Sven (Publiken).
Jönsson, Lorentz.
Karlsson, Gösta.
Karlstrand, Carl.
»Köping» med fru.
Lundberg, Hilding.
Lundgren, Henry.
Mr X, abdikande redaktör.
Nordberg, Edv.
Nordenskiöld, B.
Nordiskt Idrottslif.
Nylund, Birger med familj.
Olsson, Einar (»den äkte»)
Pagel, Kurre, Hamburg.
Pallin, Erik.

Petersén, C. W.
Petsén, C. O. med familj.
Petsén, V. N. med familj.
Rosberg, Ragnar.
Rudén, Frithiof.
Runn, Carl.
Sandström, Bröderna med syster.
Schlaaf, Carl.
Skoglund, Fred (jun.).
Sundberg, Edwin och Rubbe.
Sundholm, Kalle med tös.
Swanberg, Carl G.
Swärd, Eric.
Söderberg, Henning.
Söderberg, Sten.
Söderqvist, J.
Wetterlind, Åke och Alf.
Wicksell, Ragnar.
Wilhelmsson, Carl.
Wilhelmson, G.
Wählin, Rudolf.
Öijermark, Abbe.

Boxning.

BOXNINGSSEKTIONEN

bildades på sammanträde med intresserade den 3 d:s.

Till styrelse valdes hrr E. Ahlström, ordf., V. Leijon, sek., A. Anderson, instruktör, samt O. Wallander och K. Handberg.

Träningen bestämdes försiggå måndagar och fredagar mellan kl. 8 och 10 e. m.

Sektionen beslöt ta initiativet till bildandet av en sammanslutning i Stockholm mellan de föreningar som ha boxning på sitt program.

CECIL'S

Lunch, Five O'Clock Tea, Dinér & Souper.

Mille Mouschkas Damorkester.

Telefoner:

Allm. 8 19.

Riks 41 36.

Intresset för boxning är inom föreningen mycket stort och med den goda tillgång av instruktörer föreningen äger, är det att antaga att sektionen kommer att arbeta med framgång. Intresserade kunna för erhållande av upplysningar vända sig till någon av sektionsstyrelsemedlemmarna, av vilka någon eller några alltid finnas å lokalen tränings- och expeditionskvällar.

A L A.

Skytte.

D. I. F:s skytteavdelning tävlade söndagen den 6 okt. vid Stora Skuggan i skjutning å 300 meter.

Följande bästa resultat nåddes:

Klass III guld: 1. Nils Schullström 94 p. (10 träff); 2. John Kragsterman 86 p. (8 träff); 3. Leon Lagerlöv 81 p. (7 träff); 4. C. Wilhelmsson 78 p. (6 träff).

Klass III (silver): 1. Sven Lundqvist 63 p. (6 träff); 2. Carl-Albin Lundqvist 62 p. (5 träff).

HAR DU BETÄNKT

att Du, om Du ordentligt betalar Din avgift i Djurgårdens Idrottsförening, äger

att mot en avgift av 50 öre deltaga i Simklubben Neptuns (gamla djurgårdare allesammans) badkvällar kl. 8,15 om fredagarna i Centralbadet (hänvändelse till Cletus Andersson eller Gustaf Johansson);

att varje måndag och fredag mellan 8—10 e. m. i klubblokalen i Stadion erhålla kostnadsfri undervisning i boxning av Stockholms bästa instruktörer;

att under vintermånaderna, såsom aktiv skidåkare, intill den 15 mars n. å. erhålla fria resor å Saltsjöbadsbanan;

att erhålla teoretisk (föredrag i samband med samkväm) och praktisk (tävlingar, skidlöparmärket) utbildning i skidåkning;

att disponera den trevliga klubblokalen och

att en gång i månaden gratis erhålla dess medlemsblad; o. s. v. vid pass i oändlighet.

D. I. F.:s expeditionstid,

Inskrivning av nya medlemmar är tisdagar och torsdagar kl. 7,30—9,30 e. m. i Stadlon.

Den tredje växlingen

i det stora stafettloppet om redaktörskapet för denna tidning har just ägt rum i dagarna. Under tecknad har efter passerade 12 varv överlämnat stafetten i nya händer och fullbordandet av fjärde sträckan har tagit sin början. En historik över det nu snart 10-åriga loppet har måhända endast att bjuda på några torra erinringar, men då jag i alla fall måste fylla den lucka, som uppstått här vid ombyggnaden, redogöres i korta drag om förloppet.

Det var någon gång i maj månad år 1909, som starten skedde. Jag skulle nästan tro, att Djurgården gått i spetsen för dessa »medlemsblad» för idrottsföreningar här i landet, som i dessa dagar äro en så vanlig företeelse. Trots den sålunda fullständiga saknaden på pace satte mannen på första sträckan god fart och Johan af Klerckers prestation på denna etapp visar sig ännu i dag vara den kraftigaste av alla dem, som hittills varit framme på arenan. Det är också uteslutande denna Klehans sega energi och vackra bedrift som Djurgårdaren har att tacka för sin nuvarande existens. I sju långa år kämpade han sig och tidningen framåt. Klehan var gammal, men just denna rutin som följde med åren gjorde att trötthetssymptomerna icke så lätt fingo makt att träda inför offentligheten. Och om också till sist en sådan reaktion måste inträda, var konditionen dock vid avlösningen hösten 1916 allt annat än att klaga på.

Om red. af Klercker alltså kan betecknas som en enastående uthållighetslöpare, så voro vi hans efterträdare endast sprinters, andra sträckans man, Einar Johansson, möjligen kort medeldistanslöpare. »Jn's» halvannan årsperiod skänkte åt loppet en alldeles ny karaktär. Med bibehållande av sin företrädare sakliga syn på tingen lät han dessutom sin mycket fria fantasi spela under utövandet av sitt värv och hans spirituella ryck och drastiska spurter skänk-

K. ANDERSON

HOVJUVELERARE

OPERAHUSET — 1 JAKOBSTORG 1

Observera!

Glöm
ej
års-
avgiften!

**MEDLEMSAVGIFTERNA INOM
D. I. F. ÄRO:**

Inträdesavgift	Kr. 2:—
Årsavgift över 20 år	„ 5:—
„ 17—20 år	„ 3:—
„ under 17 år (ungdomsavd.)	„ 2:—
„ damavdelningen	„ 3:—
Ständig medlemsavgift ...	„ 30:—

OBS! Ständig medlem samt ungdoms- och damavdelningarna ingen inträdesavgift.

Agitera
för
nya med-
lemmar!

te honom en oerhörd popularitet bland publiken. Jag överdriver på intet vis, om jag betecknar den närmaste tiden intill 1917 års slut såsom den glansfullaste i Djurgårdarens (dävarande Medlemsbladet) historia.

Men »Jn» tröttnade. Och så kom jag. Vore jag nu en Willy Grebst, skulle jag skriva »jag» med versalt »j» och i kursiv. Men nu är jag en vanlig människa. Som också tröttnat. Vilket f. ö. Grebst aldrig skulle ha gjort. Min insats i det stora loppet är av alldeles för färskt datum och av alldeles för ringa betydelse för att tarva någon närmare belysning. Det finnes något, som heter självkritik, men en dylik kan näppeligen tillämpas i ett sådant fall, då det gäller att opartiskt måla en bild av sitt eget jag. Däremot har jag självransakat mig och funnit mig mycket svart. Så svart att det klander jag vet mig ha rönt från vissa andra håll för mig tätt sig som synnerligen ljusa punkter.

Innan jag sätter mitt namn härunder, vil jag begagna den plats, som står mig till buds, för att till samtliga dem, som medverkat vid framställningen av detta mitt slutnummer, få uttala mitt bästa tack för de många instruktiva och värdefulla bidragen.

Jag avslutar alltså här med de sista raderna på mitt sista bidrag i sista spalten på sista (text)sidan i sista numret av Djurgårdaren sista månaden Anno 1918.

Och sedan går stafetten vidare...

Stockholm den 18 dec. 1918.

A. Lindgren.

Julen står för dörren

och naturligtvis skall Du giva de Dina julklappar. Om Du nu har en bror, eller varför inte en syster, och Du redan varit nere på N. K. och rutschat igenom alla varuhusets hissar och gnoth Dig trött och fördärvad i alla dess trappor och blivit knuffad och klämd och trampad och förargad, det senare icke minst över att Du naturligtvis ej lyckats uppleta något passande att skänka honom (henne), så bör Du lyda ett vist råd. Tag telefontratten och sätt den till fäntrattens öra och begär av den kvinnliga i andra ändan på tråden att hon kopplar Dig till Saltsjöbaden och när Du sedan får höra en ny ljuv stämma uttala namnet på denna fashionabla ort (det kan hända man släpper fram Dig till Sorunda också, men då får Du vara artig och börja på nytt igen, (Saltsjöbaden var det alltså), så bör Du inte flirta allt för mycket med flickan, som förresten är förlovad och orubbligt trogen, utan Du begär att få komma till 81. På detta nr träffar Du Din gamle vän Birre Nylund, som blir rysligt glad att få höra utav Dig och genast börjar rekommendera sitt välsorterade lager av förstklassiga skidor till förtärliga priser. Och innan Du vet ordet av, så har Du gjort upp om ett par laggar till pris, som Du skäms för att tala om för den som sedan får dem i julklapp av Dig. Ty då skulle han (hon) genast betrakta Din gåva såsom nästan värdelös.

(Det ovanstående är en s. k. puffnotis, som aldrig kommit in i Djurgårdaren, om icke den, som i redaktörens frånvaro lyckats smussa in den här i spalten, haft egen erfarenhet i saken. Telefonflickan låt väldigt trevlig...)

OBS!

Expeditionstiden å föreningens lokal är ändrad till tisdagar och torsdagar kl. 7—9 e. m.

Styrelsen.

DJURGÅRDAREN
utkommer med 12
nummer om året
och utdelas gratis
till föreningens
medlemmar.

Annonsavdelning.

ANNONSPRIS:
10 öre pr mm.
spalthöjd.
(Spaltbredd 100 mm.).
Marginalannons
10 Kr.

Tågvirke - Flaggor - Block
Båtsmide - Fiskredskap
A. M. Bergqvists
Aktiebolag

Riks 11 49 Biblioteksgatan 4 Allm. 9 85
Filial: St. Badstugatan 56 Allm. 233 38

REGINA

KÄGELSALONGER

Rekommenderas!

DJURGÅRDARE

Träffas alltid på

FEITH'S

Strandvägen 1 · Drottninggatan 40
Hornsgatan 1

PAUL U. BERGSTRÖMS A|B

Sveriges största specialaffär i

Beklädnads- och Ekiperingsbranschen

72—78 Drottninggatan och Kungsgatan 47.

Civil- och Uniforms-
SKRÄDDERI.

Billiga bestämda priser.

Fullständig HERR-
EKIPERING, SKODON,
RESEFFEKTER.

MAURITZ WIDFORS H·A·B.

— Kungl. Hovleverantör. —

Klarabergsgatan 31, STOCKHOLM.

Filialer:

Drottninggatan 88 och Götgatan 11.

Fotbollar,
Bollskor,

Sportartiklar,
Fiskredskap,

Hopp- och
Springskor,
Strumpor,
Byxor,

Vapen och
Ammunition,

Tröjor,
Hoppställningar,
Tennis
m. m.

Fyrverkeri,
Kulörta lyktor.

Hovjuvelerare

HALLBERG

Stockholm - Drottninggatan 6

Filialer i: _____

GÖTEBORG, MALMÖ, UPPSALA,

ESKILSTUNA, SUNDSVALL,

JÖNKÖPING och KARLSHAMN.

Sveriges förnämsta Skidlöpare

använda alltid

SKIDOR

från

Bröderna Sandströms
Skidfabrik

GÖTGATAN 100 - STOCKHOLM.

Försäljningslokal: Birgerjarlsgatan 23.

Af idrottsinspektören _____

Herr E. W. HJERTBERG

kontrollerade, godkända och med hans namnstämpel försedda

SPIKSKOR, BOLLSKOR, SPJUT,
DISKUS, SLÄGGOR & KASTVIKTER.

äro de bästa i marknaden säljas hos

PER LANGBORG

H. K. H. Kronprinsens Hofleverantör

IDROTTSMAGASINET

5 Birger Jarlsgatan, Stockholm.

Djurgårdare!!

Ni köpa Edra idrottsartiklar
bäst och billigast i

A.-B. Ruben Gelbord, Sportaffär,
11 Sibyllegatan 11

Blå linje stannar utanför.

Allm. Tel. 89 98.

Riks Tel. 89 98.